

1743.

1. Bauer, Joann. Gorgopos, fac. jur. pro cancellario:
Programma, quo summas in utroque jure honores
... Frederico Gottlieb Zollero ... in D'at.
2. Borch, Georgius Aluarius: De magnitudine ac gravitate
mali moralis in genere considerati.
3. Veglingus, Christianus Esmaunt.: De Actine Capitolinae
origi quæ et historia.
4. Hebenstreit, Joh. Immanuel: De corpore delicti medici
secundis culpa incerto.
5. Hoelkeerus, Joann. Fredericus, fac. jur. pro cancellario:
Programma, quo solennia inauguralia ... Jacobi
Gottlobi Martini ... indit.
6. Hommelius, Ferdinandus Augustus: De legum civitatis
et naturalium natura.
7. Foeker, Chri. Gott.: De Lokame de Breitenbach,
jurconsulto Lipienii dimulge et panegyria
baccalaureorum ... invitat.

1743.

8. Kuestnerus, Abrahamus: De crimine capitalae hereditatis simulque collegii certiva intimat
9. Kuestnerus, Abrahamus: De testibus injuratis
10. Kuestnerus, Abrahamus: De damno fatali in campo contingente.
11. Kuestnerus, Abrahamus: De equo ad res capeditorios pertinente
12. Krippius, Francus Erhardus: Programma, quo ad orationem memoriali Joannis Christiani Geieri sacra . . . invitatur
13. Muespinger, Paulus Jacobus: De moneta, cujus falsae imitatio ordinaria poena vindicatur:
14. Martini, Jacobus Gottlieb: De officio tutorum et curatorum
15. Mendelen, ^{Georgius} Ludovicus: De processu causarum minimarum.
16. Muellerus, Augustus Historicus: De successione hereditaria in jure naturali: Programma, quo ad memoriam Joannis Grafi invitatur.

1773.

17. *Stylius, Gustavus Mauricus*: Actuaris peccatus in acta
Vortusae.
18. *Reichenberg, Carolus Otto, fec. jur. procancellarius*:
Programma, quo summus in utraque iure honores . . .
Paulo Tacito desperare . . . bibendum indicit.
19. *Reichenberg, Carolus Otto*: Bellum legum contra
leges reversione ementita metuendum.
20. *Reichenberg, Carolus Otto*: De ritu praeceptorum capientium
in republica Romana.
21. *Seberus, Gottfriedus*: Selecta capita fidei commissorum
familiae.
22. *Siegel, Fr. Gualter*: De simultanea investitura
sine consensu vasalli impetrati.
23. *Siegelius, Joh. Gualter*: De bonis uxoris malitiosae
desertionis.
24. *Haltze, Fridericus Leticus*: Peco, quod iustum est in
defensione inquisiti ex capite imbecillitatis mentis et
quaestione: quousque excusetur?

Verbi!

1743.

25. Jaller, Fridericus Gullic: De actionibus utilibus

DE

1743, 8.

CRIMINE EXPILATAE
HEREDITATIS

243

DISSERT

ET

GENEROSIS AC NOBILISSIMIS

IURIVM CVLTORIBVS

DOMINIS COMMILITONIBVS

SVIS

COLLEGIA

PER SEMESTRE AESTIVVM HABENDA

INTIMAT

ABRAHAMVS KAESTNERVS

V. I. D. ET P. P.

LIPSAE,

LITERIS GABRIELIS TROGII.

III 2

§. I.

Solent ii, quibus defuncti alicuius bona, vel ex testamento eius, vel ex consanguinitatis iure, aliaue dispositione deferruntur, antequam oblata accipiant, dispicere: num personam defuncti repraesentare eiusque iura omnia omnesque obligationes suscipere, e re sua futurum sit? Id beneficium Praetorio iure concessum est etiam liberis, v. l. 11. 12. 57. pr. de acqu. vel omit. hered. qui rigore antiqui iuris, seruorum ad instar habiti, necessarii heredes nominabantur. Huic deliberationi iure Codicis annum tempus praestitutum est. v. l. ult. ff. 13. C. de iur. del. siquidem a Principe petatur; nouem mensium si a Magistratu, iureque Saxonico intra annum civilem usurpatur, v. Dec. El. LVII. eius in locum vero surrogari plerumque solet inuentarii confectio, ex quo vires hereditatis diiudicari queant.

§. II.

Est igitur tempus, quo defuncti bona dominum non habere censenda sunt, illud scilicet, quo heres, vtrum hereditatem adeat nec ne, dubius existit, possuntque res hereditariae hoc tempore, certo sensu, res nullius dici; si taltim aduertamus rei nullius nomen pluribus iisque diuersis rebus, diuersas ob rationes tribui. Ad eas enim res, quae propterea, quod nullius sunt, cedunt occupanti, nemo hereditatem magis retulerit, quam res sacras et religiosas, licet cum iis ad rerum nullius classem referantur, in l. 1. de D. R. Quod si igitur res nullius vocetur hereditas iacens, hoc est nondum adita, non aliud indicatur, quam certum eius dominum nondum existere. Cum vero ea propter non cuius bona iacentia inuadere liceat, sequitur vt spes ac facultas dominium eorum obrinendi, certis personis, certo ordine, exclusis reliquis omnibus, a legibus concedatur. Nam qui ex bonis defuncti, praeter creditores eius, capere aliquid possunt, sunt primo quibus hoc ius vel pacto, moribus Germanorum, vel testamento conceditur, deinde, deficiente testamentaria vel statutaria sorte successione, illi qui in tit. insit. de succ. quae ab intest. i. Nou. 113. enumerantur. Igitur licet non semper heredis persona certa sit, certum tamen est genus personarum, sub quo contineri debet ille qui ius sibi aliquod in res hereditarias adquirere potest. Vnde consequens est, vt non magis proprie res nullius hereditas nominetur, quam dici possit, creditori hypothecario nullum esse debitorem, propterea quod non in certam personam actionem habeat, sed in quocumque possessorem.

§. III.

§. III.

Vnde diiudicari potest an opus sit fictione §. 2. I. de hered. inst. et l. 31. §. 1. l. 52. π. eod. quae supponit defunctum vivere adhuc quamdiu hereditas nondum adita est. Vti sunt ea l. Cti Romani vt definire possent ad quem spectent augmenta hereditati in spacio illo temporis inter mortem et aditionem intermedio, accedentia, legata e. g. feruis hereditariis relicta. Sic in cit. l. 31. hereditatem dominam esse, defunctique locum obtinere dicitur. Scilicet, res nullius, quae nullum plane dominum habet, utique acquirere nihil poterit, cum acquirere sit eius, qui dominus est. Sed non indigebant hac fictione l. Cti, si cogitare volebant, hereditatem hoc sensu rem nullius dici non posse. Vnde eam otiosam appellare cum TITIO l. Pr. L. VII. c. 1. §. 3. nullus dubito.

§. IV.

Haec eum in finem praemisi, vt, quid crimen expilatae hereditatis sit, accuratius constet, et quaestiones quaedam, circa hoc crimen obuinentes, tutius decidere possem. Expilator scilicet hereditatis appellatur ille, qui, cum heres non sit, ex hereditate nondum adita, aliquid lucri faciendi gratia aufert. Et hic circa vocum significationem monendum est, expilatores quidem dici in tit. π. de expil. et effract. l. 1. atrociores fures, quorum delictum cum violentia aliqua coniunctum esse debere, colligitur ex PAVLLI Lib. V. tit. 3. §. 3. recept. sent. vbi simul nominantur: qui aedes alienas villasue expilauerint, effregerint, expugnauerint. Neque tamen existimo atrociorum hunc vocis expilare sensum in praesenti loco adhiberi, legibus, quae de expilatae hereditatis crimine loquuntur de vi adhibita, silentibus. Quare ablationem solum rerum hereditariarum hic denotari, putandum.

§. V.

Cur vero crimen hoc non ordinaria furti actione coerceri possit, ratio redditur in l. 2. et 6. de crim. expil. hered. quoniam ante aditionem hereditas dominum non haberet. Idem confirmatur in l. 40. de nox. act. et l. 68. de furt. Perspicue hoc explicat VLPPIANVS in l. 1. §. 15. Si is qui restam. liber. SCAEVOLA, ait, (sunt verba l. Cti) possessionis furtum fieri, denique si nullus sit possessor furtum negat fieri. Idcirco autem hereditati furtum non fieri, quia possessionem hereditas non habet, quae facti est et animi. Sed nec hereditas est possessio antequam possideat, quia hereditas in eum id tantum transfunditur, quod est hereditatis;

)(2

Minus

Minus recte itaque adferit BEIER in *posit. ad π. tit. expilat. heredit.* illos, qui ad furtum requirunt, ut dominus adsit atque possessor, cui, res auferatur, sine lege loqui. Et hinc e contrario colligitur, furtum committi, si auferantur res hereditariae in quas alteri quicquam iuris est, put: pignora, vel commodata. v. l. 65. de furt, vel locata, v. l. 14. §. 14. eod.

§. VI.

Quam significationem furti vocabulo tribuere velis, utique arbitrium est, neque temere immutandus sensus, quo antiqui hac voce vsi sunt. Concedamus igitur, furem non esse qui hereditatem expilauit. Sed hoc concessio, nondum largimur quae recentiores doctores inde deducunt: leuiorem scilicet esse debere expilationis quam furti, poenam, quam plurimi adferunt, inde argumento ducto, quod furtum ab expilatione differat. Huic sententiae, quantum veritatis atque roboris insit, in sequentibus examinabo, et cum praecipuis inter eos, qui ita sentiunt, iure suo nominari possit CARPZOVIVS *Quaest. LXXXIII. n. 75. seqq.* in illius rationes potissimum inquiram.

§. VII.

Et PRIMO quidem CARPZOVIVS prouocet ad *Ord. Crim. art. CLXV.* sed vel obiter hunc locum intuenti, patet, *Nemesin* loqui de eo, qui ex defuncti bonis, in quae hereditarium ius ipsi compete-
tebat, aliquid abstulit, *item* de crimine, quo coniux coniugi aliquid aufert. Tantum igitur abest, ut verba: *deren nechster Erbe er ist ic.* ad expilatorem hereditatis extraneam trahenda sint, ut potius illis doctoribus accedendum sit, qui hunc articulum interpretantur de furto inter personas sanguine vel matrimonio iunctas commissio, quod *amotionis nomine* venit. Nam si de herede, ex hereditate a se nondum adita aliquid auferente *Caesari* sermo est, quomodo his cohaerebunt verba articuli: *So sich dergleichen zwischen Mann und Weib begeben, und ein Theil den andern dergleichen anfragen würde ic.* quomodo cohaerebit dispositio in fine articuli, *iudicem, nisi imploratum inquirere non debeve?* Haec omnia monstrant veram esse interpretationem, quam antea exhibui, et quam dedit ILL. DE LEYSER vol. VIII. *Spec. DLXX. med. v. p. m. 402.* quam etiam amplexum esse video LVDVICVM in *doctr. Pandect. tit. de furt. §. X.* item KRESS. *ad cit. art. §. 1. not. *3. p. m. 595.* Nec ipse CARPZOVIVS expilatorem hereditatis leuius puniendum esse fure, ita firmiter ex hoc loco concludere videtur, ut non potius BOCERI, cuius tractatum *de furt.* citat, sententiam referre voluisse censendus sit.

§. VIII.

§. VIII.

Deinde sententiam suam confirmat CARPZOVIVS legibus Romanis. quae expilatoribus extraordinariam poenam iniungunt, ut l. 1. §. 1. de *effract. et expilat.* Sed hic duo mihi monenda sunt, primo, quod aequiuocatio forte committatur ab iis, qui generali vocabulo *expilatores* vocantur, ad *expilatores hereditatis*, concludendo; (v. quae dixi §. 4.) Secundo, quod in foris Germaniae nullae citari debeant leges Romanae, ad furtum, quatenus eius poena publica est, spectantes; quae enim poenae a Germanis in hoc delictum statutae sunt, eae Romanis ignorabantur, quorum leges agunt saltem de actione furti, qua priuatur interesse aliquis persequeretur. Non igitur vereor dicere, sententiam, *expilatores hereditatis leuiori quam furti poena coerceri debere*, ex non adaequata interpretatione *Nemesios Carolinae* et incongrua applicatione legum Romanarum profluxisse. Ex quo patet, quid de illorum opinione iudicandum sit, qui vitra relegationem, poenam huius delicti extendi posse negant.

§. IX.

Nam id me nil mouet quod CARPZOVIVS poenam suspendii cessare concludit, quia *expilatores hereditatis proprie fures dici non possent.* Demum enim, quod iam ante concessi, in sensu quo ICI Romani furti vocem adhibent, *furtum hic non adesse*; an ea propter delictum est leuius furto? Actio furti, de qua leges Romanae disponunt, cum institui debeat, saltem a domino, utique in *expilata hereditate* ab herede institui nequit; qui cum ablatio fieret, dominus nondum erat. Sed si hos apices iuris relinquamus, et de *expilatione hereditatis quatenus delictum publicum est*, loquamur, nihil video quod eius iniustitiam furto leuiorem efficiat. Quod enim nondum certus definitusque sit rerum hereditariarum dominus; id auferentem eas non excusat, qui hoc tamen scit, se dominum non esse, nihil enim ad furtum minuendum facit quod cuius sit, ignoretur. v. l. 43. §. 4. de *furr.*

§. X.

Imo grauius delictum hoc esse furto, si quis statuere velit, nec auctoritates desunt, nec argumenta, eiusdem saltem ponderis, quam quae pro contraria parte adducuntur. Ipsi, quem CARPZOVIVS citat, BARTOLO ad l. 1. §. 1. de *effract. et expil.* hereditatis expilator improbius fur, vocatur. BARTOLVM si centes aequiuocacione vocabuli *expilator*, quam ante iam indicaui delusum, videndum erit quid re-
geras

geras ad *l. 12. C. ex quib. caus. infam. irrog.* cuius verba haec sunt: *Site expilasse hereditatem sententia Praesidis confiteris, non ex eo, quod non et alia poena tibi irrogata est, furti improbius infamiam euitasti.* Ex hac lege ad minimum constat, dari casus in quibus expilator hereditatis atrocius alio fure delinquit. Nam in genere delictum hoc, propter hanc legem atrocius furto dicere ego nolim, cum forte in DONATO ad quem *imperator* haec rescriptit, singulares circumstantiae delictum adgrauantes adfuerint. Quare non facio cum GOTHOFREDO ad *b. l. qui hoc crimen semper improbius furtum esse, ex lege colligit, et citat l. 1. §. 1. de effract.* quae, an huc trahenda sit, propter ea, quae §. 4. dixi, dubito.

§. XI.

Sed si expilatorem hereditatis magis fure delinquere ex legibus non euidenter satis constat, ratione tamen id ostendi putat TITIVS in *l. Pr. L. V. c. 11. §. 4. defectum possessionis, quantitatem delicti intendere existimans et hinc explicans citatam modo l. 2. C. ex quib. caus. infam.* Neque haec sententia omnino reiicienda videtur. Aequum sane existimo vt grauioribus poenis retineantur homines ab illis delictis, ad quae committenda facilitas ipsa ea exsequendi inuitare potest. Iam vero facilius, quam aliud furtum, committi videtur hereditatis expilatio, quod hic rerum possessor et custos desit, aut ad minimum negligentius in illis custodiendis versetur, qui incertus adhuc est, sibi ne eas custodiat an aliis. Haec igitur ratio suadere possit, vt grauior poena in hoc crimen, quam in furtum statueretur. In qua sententia est etiam IOANNES a FELDE, in *Elem. iur. P. 11. c. 4. membr. 3. part. 2. art. 14. p. m. 207.* Et THOMAS ad *π. 311. expil. hered. Moribus Germaniae,* scribit, *non est leuius furto, sed grauius, adeoque et aduersus heredes coercetur.* Hinc SCHILTERVS, *Exer. XLIX. §. 48. Ex quibus, dicit, omnino conficitur, hereditatis expilationem hodie furtum non tantum esse, sed et atrocius, secundum propriam criminis expilationis naturam, adeoque et furti actionem sine ciuilem sine criminalem contra expilatores competere.* Quod si igitur *cit. l. 12. de crimine hoc in genere accipias, poteris illud iure quodam improbius furtum vocare, quod facilitate committendi maiorem poenam mereatur, neque ita per abusionem dici, sentiendum erit cum ECKHOLDO in compend. Pand. tract. tit. expil. hered. §. 1.*

§. XII.

Quae hactenus disputauit, ne scholae speculationes videantur ab usu fori exulantes, confirmo exemplo statutorum *Brunsvicensium,* quae

70
quae edita sunt A. C. MDLXXIII. Dicant haec statuta furius, *iii.*
43. in genere suspendii poenam, si magnum sit furtum, aut spes
emendationis desit; in aliis casibus eam arbitrio iudicis relinquunt.
Sed de eo crimine, de quo iam ago ita disponit *iii.* XXXXVIII. *p. m.*
49. von Bestelunge eines Erbes. Würde jemandt in ein Haus gehen, bey
Tage oder Nacht, darin ein legend vnangenommen Erbe vorwart wurde,
vnd von solchem Erbe etwas zu seinen Händen nehmen vnd stelen, der soll
nach großte des Diebstahls mit der Staupen, oder mit dem Stricke gericht
werden.

§. XIII.

Haec de eo casu, vbi ex hereditate ille aliquid abstulit, ad quem
nihil hereditatis spectabat. Sed quid si coheredum vnus tale de-
lictum committat? Nullum dubium est, mitius hic debere procedi,
quia coheres pro parte dominus est, vel esse potest, si velit. Non igitur
expilatae hereditatis crimen ei intendi potest, *v. l. 3. C. famil. herc.*
Scilicet, grauius hoc remedium adhiberi non debet, cum leuius,
familiae eriscundae iudicium, competat. Pertinent huc quae in sta-
tutis *Brunsvicensibus c. l.* porro leguntur: Wo aber ein Erbe selbst etwas
aus der Erbschaft vorschleift oder vorhelet, vnd in das gewöhnliche *inventu-*
rium nicht bringen leßt, vnd kan dessen oberweiset oder vberwunnen werden,
er muß es doppelt erstatten, denen, welchen es zugehöret, hette er selbst auch
ein Theil daran, sein Recht vnd Antheil hat er verloren, vnd muß es den an-
dern allein folgen lassen. Haec dispositio non multum differt ab eo
quod leges Romanae statuunt in ablatione rei, quam quis ad se specta-
re existimauit, vt *scil.* si res sit auferentis propria, *amittatur*, si non
sit, addito precio restituatur. *v. §. 1. l. de vi bon. rapt. i. l. 13. quod met.*
caus. et l. 7. C. vnde vi.

§. XIV.

Similiter contra vxorem expilatae hereditis agi non potest, sed
actio in rem contra eam instituenda est. *v. l. 17. C. de furt. l. 5. n. expil.*
hered. l. 33. de N. G. ratio additur, quia nec furti actio contra eam da-
tur. Haec vel ea propter adducenda hic sunt, quia exinde adparer,
non leuius existimatum fuisse apud Romanos ipsos expilatae here-
ditatis crimen furto. Nam alias I Cui Romani in fauorem vxoris haec
non disposuissent.

§. XV.

Cum igitur ex omnibus quae adducta sunt, id conficiatur, *expila-*
tozem hereditatis, grauitate delicti sui, iuri esse aequiparandum, facile
etiam resolui poterit quaestio, quae opportune hic in mentem venit:
An res hoc modo ex hereditate iacente ablata, vitio rei furtivae, quod
v'sucapionem impedit, laboret? Neque illam ex principiis hactenus
expositis

expositis adfirmare dubito, saltem si de expilatore extraneo sermo sit: Nam si ille rem abstulerit qui ius aliquod in hereditatem habebit, furtum, et adeo rei furtivae vitium cessare, ex §. 13. infero. Nisi maior pars, quam ad auferentem pertinet, vel res. in quam cadit adfectio. quaeque diuidi non potest &c. ablata sit, quibus casibus, a. §. 12. l. de obl. quae ex del. et l. 29. rer. amotar. iudicis arbitrium excludendum non erit.

§. XVI.

Plura adducere chartae angustia non permittit, id enim cuius rei gratia haec praemisi, potissimum nunc agendum. Restat scilicet UT GENEROSIS AC NOBILISSIMIS iurium cultoribus, collegia, quae per semestre aestiuum habiturus sum, indicem, quae sunt sequentia.

- I.) COLLEGIUM ELABORATORIO-PRACTICVM, diebus C. S. 7. et 8. hora VII. mat. inchoabo. Si vero quibusdam hora IX. commodior sit, liberum arbitrium habeant, eligere quam velint, vtraque enim praxi forensi addiscendae manet destinata.
- II.) PANDECTALE, in LVDOVICI DOCTRINAM PANDECTARVM, de nouo, singulis diebus continuandum, exordiar. Hora VIII. IX.
- III.) INSTITUTEIONALE, in ipsum INSTITUTEIONVM IMPERIALIVM TEXTVM, iuncta tamen, singulis sectionibus Synopsi Menckeniana, aperiam hora X. XI.
- IV.) STRYKII EXAMEN IVRIS FEVDALIS, interpretabor. Hora II. III.
- V.) IVS CAMBIALE, occasione ordinationis cambialis Lipsiensis, tradam. Hora III. IV.
- VI.) DELINEATIONEM PROCESSVS a me editam, explicabo, diebus 5. et 6. Hora XI. XII.
- VII.) DISPUTATIONIBVS intra priuatos parietes, et REPETITIONI singulis septimanis instituendae, horis inter nos conueniendis, vacabo.
- VIII.) PRAELECTIONES PUBLICAS, in ill. WERNHERI compendium iuris, in quo lib. III. priores IX. titulos absoluiimus, diligenter, uti sine vlla intermissione per semestre hybernum feci, continuabo. Hora IX. X. diebus 7. et 8.

Initium futuro die XX. Maii finitio nundinis solennibus instantibus, finem vero, solis Pandectis exceptis, per semestre aestiuum, facturus sum. Ad sit Numen immortale conatibus nostris, ut cunctus labor in illius gloriam, proximeque utilitatem tendat. Dabam Lipsiae, e Museo, Dominica Iubilato. A. R. S. CIO. IOCC XXXIII.

inlogos

103) o (104

ULB Halle

3

007 467 842

B.I.G.

Farbkarte #13

Black

3/Color

White

Magenta

Red

Yellow

Green

Cyan

Blue

DE

1743, 8.

INE EXPILATAE
EREDITATIS

243

DISSERIT

ET

OSIS AC NOBILISSIMIS

VRIVM CVLTORIBVS

INIS COMMILITONIBVS

SVIS

COLLEGIA

MESTRE AESTIVVM HABENDA

INTIMAT

AMVS KAESTNERVS

V. I. D. ET P. P.

LIPSIÆ,

TERIS GABRIELIS TROGII.